

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.117/2018/12. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság, Budapesten 2018. november 14. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

V É G Z É S T:

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt vádlott ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 23.B.1373/2017/26. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban, illetve letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli.

A másodfokú eljárásban felmerült 32.800 (harminckettőezer-nyolcszáz) forint büntügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I N D O K O L Á S

A vádlottat a Fővárosi Törvényszék 2018. március 29. napján kihirdetett, 23.B.1373/2017/26. számú ítéletével bűnösnek kábítószer-kereskedelem büntette [Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulat, (3) bekezdés] miatt - mint különös visszaesőt - 8 év szabadságvesztésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani.

Kimondta, hogy a vádlott a büntetés háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra; illetve, hogy a szabadságvesztés tartamába az előzetes fogva tartásban töltött időt beszámítja.

Rendelkezett egyéb járulékos kérdésekről, így a bűnjelek sorsáról és a büntügyi költség viseléséről is.

Az ítélettel szemben az ügyész a vádlott terhére súlyosításért, a fő- és mellékbüntetés tartamának emelése végett; míg a vádlott és védője enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.926/2017/3. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a védelmi fellebbezéseket alaptalannak értékelte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta; a tényállást megfelelő körben felderítette, a szükséges bizonyítékokat összegyűjtötte, iratszerűen bemutatta, okszerűen értékelte, és értékelő tevékenységéről számot adott. A tényállás mentes a megalapozatlanságot eredményező hibáktól, így alkalmas a felülbírálatra.

A törvényszék a megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és törvényes a bűncselekmény minősítése is.

Az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabás körében helyesen indult ki a középértékből és helyesen jelölte meg a súlyosító és enyhítő körülményeket.

Ugyanakkor a vádlottal szemben kiszabott fő- és mellékbüntetés eltúlzottan enyhe, mert az enyhítő körülmények látható túlsúlya ellenére, a vádlott különös visszaesői minősége, a hasonló cselekmények elszaporodottsága és az előző szigorú büntetés visszatartó hatásának elmaradása miatt nem indokolt, hogy a főbüntetés jelentősen elmaradjon a középértéktől.

Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a vádlottal szemben kiszabott fő- és mellékbüntetést lényegesen súlyosítja; egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

Az ügy nyilvános ülésen történő elbírálását indítványozta, bejelentve, hogy azon az ügyész nem vesz részt.

A vádlott a fellebbezését írásban is megindokolta.

Beadványa vallomási elemeket is tartalmaz, melyben azt állítja, hogy az albérleti lakásban talált kábítószerket a tanúl szerezte be, vitte az ingatlanba, a szerek az ő tulajdonát képezték, és a tanultól lefoglalt készpénz a kábítószerrel kapcsolatos tevékenységből származik. E körülményeket korábban a terheli vallomás következményeitől való félelme miatt nem tárta föl, ugyanis félt attól, hogy emiatt a családját, élettársát, vagy saját személyét sérelem érheti; büntőrs szerepét most a tényleges igazság elbírálása érdekében tárta fel.

Állította, hogy a maga részéről csak a tanúl utasításait követte a vallomásaiban elismert tevékenységei során.

Előadta, hogy szeretne még esélyt kapni a normális élet kialakítására, ezért büntetésének enyhítését kérte.

A másodfokú nyilvános ülésen a védő bejelentett fellebbezést fenntartotta.

A vádlott szakértő által is megállapított labilis érzelmi állapotára, elnehezült életkörülményeire, erős kábítószer-függőségi hajlamára hivatkozott mint olyan okokra, ami miatt a vádlott ismételt kábítószerrel kezdett fogasztani. Lakhatási problémákkal is küzdött. Mindezekről tudomással bírt a tanúl, és ő volt az, aki felajánlotta a vádlottnak a K utcai lakás kibérlését. Ő adta a vádlottnak a kauciót és a bérleti díjat is, és lényegében strómanként használta őt. A kábítószerhez való könnyebb hozzájutás miatt is elfogadta a vádlott az ajánlatot.

A vádlott lényegében csak portás volt az ingatlanban, a kereskedelmet nem ő irányította, feladata a beengedés, a pénz és a kábítószer őrzése és a kipurciózás volt.

Az enyhítő körülmények között hivatkozott a vádlott hatóságokkal együttműködő magatartására, részbeni beismerésére, megbánására, az időmúlásra és a lefoglalt kábítószerke enyhébb megítélésére. A vádlott rendezni törekszik az életét, ezért kezdett el a büntetés-végrehajtási intézetben tanulni.

A szabadságvesztés fegyház fokozatát is súlyosnak tartotta.

A vádlott a felszólalásában és az utolsó szó jogán a megbánását hangsúlyozta. Azt ecsetelte, hogy milyen okok miatt kezdett újból kábítószerrel fogasztani, illetve hogy szeretne változtatni az életén. Erre kért esélyt a bíróságtól.

A másodfokú bíróság a kétirányú fellebbezéssel támadott elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül [Be. 590. § (1) bekezdés].

Az elsőfokú bíróság az eljárást az 1998. évi XIX. törvény (korábbi Be.) hatálya alatt folytatta le. Eljárásnak törvényessége e jogszabály rendelkezései szerint értékelendő [Be. 870. § (1) bekezdés] (EBH2018. 1757.).

A másodfokú eljárás lefolytatására ugyanakkor a 2018. július 1. napján hatályba lépett, 2017. évi XC. törvény) Be. rendelkezései az irányadók [Be. 868. § (1) bekezdés].

Az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat teljeskörűen megtartotta.

Eljárást - az ekkor még hatályban volt eljárási törvény által ismert és szabályozott - kiemelt jelentőségű ügyek eljárási szabályai szerint folytatta le (korábbi Be. XXVIII/A. fejezet).

Az elsőfokú bíróság indokoltan rendelte el igazságügyi orvos- és elmeorvos szakértői vélemény beszerzését a vádlott azon védekezésére tekintettel, hogy magát, a vád tárgyává tett elkövetési időben a beszámítási képességét is érintő, kábítószerfüggő személynek tartotta.

Ugyancsak indokoltan rendelte el - a tanú2 tárgyalási vallomásában előadottak alapján - a tanú3 tanúkénti meghallgatását; a tanú érdemben nyilatkozott a vád tárgyává tett cselekményről, a vallomásából származó bizonyítékok nagy mértékben hozzájárultak a tényállás teljes felderítéséhez és ezáltal az ítélet megalapozottságához.

Az elsőfokú ítélet teljes körű felülbírálatára tekintettel a másodfokú bíróság vizsgálta az elsőfokú ítélet megalapozottságát [Be. 590. § (2) és (10) bekezdés].

A törvényszék ítélete túlnyomórészt megalapozott, csupán kisebb megalapozatlansági hibában szenved, mert a megállapított tényállás részben hiányos, esetenként ellentétes az ügyiratok tartalmával, illetve nem a szükséges adatokat tartalmazza [Be. 592. § (2) és c) pont].

A másodfokú bíróság az ítélet részbeni megalapozatlanságát a másodfokú nyilvános ülésen kiküszöbölte; ennek eredményeként a tényállást, annak kiegészítése, illetve pontosítása révén az ügyiratok tartalma útján korrigálta [Be. 593. § (1) a) pont, 599. § (2) bekezdés a) pont].

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletben írtakat a következők szerint egészíti ki, illetve pontosítja:

- Az ítélet 2. oldal 5. bekezdését - a vádlott nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján - azzal pontosítja, hogy a vádlott jelenleg a gimnázium harmadik évét végzi.
- A 2. oldal 7. bekezdésének utolsó mondatát - a vádlott erkölcsi bizonyítványa alapján - azzal egészíti ki: „a szabadságvesztést e napon kell kitöltött megtekinteni”.
- Az ítélet 3. oldal a 5. bekezdésének első mondatát - a bérleti szerződés (nyomozati iratok 909. oldal) alapján - azzal egészíti ki, hogy: „A vádlott a lakást 2016. június 1. napján bérelte ki”.
- Az ítélet 3. oldal 6. bekezdése helyébe - az ítélet indokolásában is hivatkozott házkutatási jegyzőkönyv (nyomozati iratok 265-267. oldal), a vegyész szakértői vélemény (nyomozati iratok 285-295. oldal), valamint a vádlott ez irányú vallomása alapján - a következő bekezdés illeszti:

A vádlott a vele szemben 2016. július 28. napján fogatosított rendőri intézkedés során az általa bérelt lakásban továbbértékesítés céljából a következő szereket tartotta: eltérő tömegű

kiszerezésben összesen bruttó 208,6 gramm amfetamin tartalmú anyagot, továbbá 3 darab, 0,54 gramm együttes tömegű amfetamin tartalmú tablettát; illetve ugyancsak eltérő tömegű kiszerezésben bruttó 946,49 gramm marihuánát.

A tevékenységhez szükséges eszközként a lakásban tartott 2 db lamináló gépet, 1 digitális mérleget, 6 csomag - különböző méretű még fel nem használt állapotban lévő - nejlonzacskót, 15 - már felhasznált, amfetaminnal szennyezett - nejlonzacskót, tárolásra szolgáló edényeket és kiadagolásra szolgáló eszközöket.

A vádlott tevékenységét a bérelt lakásban való ingyenes lakhatása érdekében fejtette ki.

- Az ítélet 3. oldal 8-10. bekezdését mellőzi, mert az a jogi indokolásba tartozik.
- Az ítélet 3. oldal utolsó és a 4. oldal első két bekezdésében írt adatokat - egyszerű számítás alapján - a következő adatokkal cseréli ki:
A lakásban tartott amfetaminbázis mennyisége legkevesebb 13,53 gramm, amely a jelentős mennyiség alsó határának 135,3 %-a; a marihuána totál-THC mennyisége legkevesebb 75,8 gramm, amely a csekély mennyiség felső határának 1263,5 %-a, míg a jelentős mennyiség alsó határának 63,17 %-a; a lefoglalt kábítószeres együttes mennyisége a jelentős mennyiség alsó határának 198,5%-a.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a kiegészített és pontosított tényállás alapján bírálta felül [Be. 593. § (3) bekezdés].

Az elsőfokú a szükséges körben eleget tett az indokolási kötelezettségnek.

A beszerzett bizonyítékokat az ítéletében részletesen és iratszerűen bemutatta. A bizonyítékokat egyenként és egymással is összevetve logikus értékelés mentén haladva mérlegelte. Tényből tényre minden esetben helyesen következtetett.

A vádlott vallomásaiban elismerte, hogy kábítószeres forgalmazásában megnyilvánuló, ennek révén rendszeres hasznát hajtó tevékenységbe, a tevékenység ilyen jellegéről tudva kapcsolódott be, olyan formában, hogy a továbbértékesítésre szánt kábítószeres és az ellenértékként adott pénzt a lakásban időszakosan „őrizte”, a nagyobb tömegű marihuánát időszakonként, a jellegzetes szag elfedése érdekében átcsomagolta (elsőfokú ítélet 4. oldal 8 bekezdés, 5. oldal 2-3. bekezdés).

Vallomását a helyszíni szemle adatai alátámasztották.

Ennek alapján került megállapításra a kábítószeres tárolásával, felügyeletével, adagolásával és az ellenértékként járó pénz őrzésével kapcsolatos vádlotti tevékenység (elsőfokú ítélet 3. oldal 5. bekezdés).

A vádlott kereskedésben való részvételét tagadó védekezésével szemben állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott marihuánát és az amfetamint beszerezte és a bérelt lakásban „felügyelte az ott megjelenő fogyasztóknak a droghoz jutását is”.

Megállapítását kellő mélységben megindokolta. A vádlotti védekezés elvetését többek között a helyszíni szemle jegyzőkönyv, a helyszíni szemle során lefoglalt bűnjelök, a kábítószer nagyobb mennyisége, a kábítószeres szolgálat mérlegek, csomagolóanyagok, fóliázógép és a tanú3 vallomásának tartalmára, a vádlott, valamint további két személy elfogásának körülményeire alapította (elsőfokú ítélet 4. oldal 5. bekezdéstől 8. oldal 1 bekezdés végéig).

A megállapítás megalapozottságára és a mérlegelés megindokolt voltára tekintettel a tényállás köti a másodfokú bíróságot. Emellett ugyanakkor a megállapításokkal a másodfokú bíróság is egyetértett.

A vádlott által használt lakásban mind az amfetaminból, mind a marihuánából nagyobb számú,

fogyasztói adag is kiporciózásra került.

A bérelt lakásban az adagok kiméréséhez, csomagolásához alkalmas eszközök voltak kábítószerrel szennyezett állapotban.

A lakásból távozó, elfogása került két személynél - a tanú4-nél és a tanú1-nél - fogyasztói adagok, fogyasztást segítő eszközök kerültek lefoglalásra, továbbá mindkettőjük szervezetéből drogfogyasztásra utaló bomlástermékeket mutattak ki (foglalási jegyzőkönyvek: nyomozati iratok 159, 193. oldala toxikológiai vélemények: nyomozati iratok 339., 369. oldal).

a tanú3 elfogadott vallomásából következően a lakásban mind nappal, mind éjszaka nagy számú, esetenként bódult állapotú személy fordult meg és pizzafutárok is részt vettek a kábítószer forgalmazásában. A vádlott maga nyilatkozott arról, hogy a cselekmény előtti időben pizzafutárok koordinációját végezte, így a személyi kapcsolatok fennállása e személyekkel alappal feltehető.

E körülmények kétséget kizáróan bizonyítják azt, hogy a vádlott közvetlen "felügyeletével" részt vett abban, hogy a fogyasztók közvetlenül is droghoz jussanak.

Okszerűen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a vádlott a kábítószereket nagy tételben szerezte be.

A nagyobb tömegű, egy egységet képező kábítószerek tárolása a bérelt lakásban azt igazolja, hogy a vádlott a fogyasztók hosszabb távú ellátására, illetve nagyobb tételben történő továbbértékesítésre rendezkedett be.

Ezt a méréshez, tároláshoz, adagoláshoz használt eszközök léte ugyancsak alátámasztotta.

A valós kábítószeradagokból és a kereskedést segítő eszközök használatából vont következtetések miatt tartotta szükségesnek a másodfokú bíróság azt, hogy a házkutatásnál tapasztalt releváns körülményeket - a bruttó kábítószer mennyiségét, illetve a tárolást, adagolást segítő eszközöket - az ítélet tényállásában pontosan megjelenítse.

Ezért - ahogy ezt az elsőfokú bíróság is tette - elsődlegesen a bruttó mennyiségekből vonható következtetés az elkövetési magatartásokra, melyek ilyen formán a cselekmény jogi értékelése körében jelentőséggel bírnak.

A lefoglalt kábítószerek tiszta hatóanyag tartalmának meghatározása során a törvényszék helyesen indult ki a vegyész szakértői vélemények objektív adataiból.

A vegyészszakértők véleményeik elkészítése során a lefoglalt, kábítószer tartalmú anyagok közül csak a nagyobb tömegűek tiszta hatóanyag, illetve totál THC tartalmát állapították meg analitikai módszerrel, míg a kisebb tömegűek esetében ezt - a Bűnügyi Szakértői és Kutatóintézet által mért értékek átlaga alapján - becsléssel határozták meg.

Ezzel a vádlott számára kedvező helyzet alakult ki, mert a kisebb mennyiségek, az összes hatóanyag-tartalom megállapításánál gyakorlatilag figyelmen kívül maradtak (17837/2016. szakv. 4. pont, nyomozati iratok 293. oldal).

Ugyancsak figyelmen kívül maradt az egyes eszközökön, felhasznált zacskókban lévő maradvány kábítószerek csekély tiszta hatóanyag, és totál THC tartalma is.

Mindemellett az elsőfokú ítéletben így megállapított értékek kisebb korrekcióra szorultak.

A szakértők véleményükben a méréssel meghatározott tiszta amfetamin hatóanyag mennyiséghez és totál-THC mennyiséghez mérési hibahatárokat is rendeltek.

A büntető eljárásban a kétséget kizáróan nem bizonyított tény a terhelt terhére nem értékelhető [Be. 7. § (4) bekezdés]. Ezért szükséges volt az, hogy a bíróság a mérési hibahatár figyelembevételével meghatározza meg az ítélet tényállásában a tiszta hatóanyag-tartalom legkisebb mértékét.

E számszaki korrekciókat a másodfokú bíróság elvégezte.

Az így nyert adatok nem érintik az ítéletnek azt a végső konklúzióját, hogy a lefoglalt kábítószeres tiszta hatóanyagtartama és total THC tartalma meghaladta a jelentős mennyiség alsó határát, annak mintegy kétszerese volt (elsőfokú ítélet 4. oldal 2. bekezdés, 6. oldal 2. bekezdés).

Az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és törvényes a cselekmény minősítése is.

A jogszabályi rendelkezések alapján helyesen rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy az amfetamin és marihuána kábítószernek minősül [Btk. 459. § 18. pont]

Ugyancsak megfelel a jogszabályi rendelkezéseknek az egyes kábítószeres csekély mennyisége felső határának és a jelentős mennyisége alsó határának a számszaki megjelenítése [Btk. 261. § (1) bekezdés ad) pont, c) pont, (3) bekezdés a) pont].

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott kábítószerrel kapcsolatos tevékenysége kereskedéssel elkövetett kábítószer-kereskedelem büntettének minősül [Btk. 176. § (1) bekezdés 4. fordulat].

Kábítószerrel az kereskedik, aki haszonszerzésre törekedve közreműködik a kábítószer forgalmazásában. Kábítószer az forgalmaz, aki kábítószer több személy részére juttat. (57/2007. BK vélemény II. 5. a) és b) pont).

A kereskedés adás-vételek által valósul meg, haszonszerzésre irányul, magában foglal minden olyan tevékenységet, amely elősegíti, hogy a kábítószer eljusson a viszonteladóhoz vagy a fogyasztóhoz. Ezek közé tartozik a kábítószernek kereskedés céljából történő megszerzése, készletezése is, amely magatartás befejezett önálló tettesi cselekmény (1/2007. Büntető jogegységi határozat IV. pont).

A következetes ítélkezési gyakorlat szerint a forgalomba hozatallal,- kereskedéssel elkövetett kábítószer-kereskedelem elkövetési magatartásai közé tartozik a kábítószer készletezése, tárolása is. Ahogy az elsőfokú bíróság is helyesen idézte: „felölel tehát minden olyan mozzanatot, amely azt célozza, hogy a kábítószer - akár további közbeékelődő személyek révén is - bekerüljön a kereskedelmi forgalomba”. (BH2013. 264., azonos tartalommal BH2017. 144.)

Ebből következően jelen ügyben a vádlottnak az a védekezése, hogy nem vett részt a kereskedésben, csupán a kereskedésre szánt kábítószer „örizte”, olyan egyéni vélekedés, ami nem igazodik az adott cselekmény büntetőjogi megítéléséhez. A vádlott az „örzéssel” gyakorlatilag tárolta kereskedelmi célt szolgáló kábítószer, ennek révén tettesként részt vett a kereskedésben is.

Ezen túlmenően megállapítható volt az is, hogy a vádlott a kábítószer rendszeresen több személy részére juttatta, ennek érdekében a szert porciózta, csomagolta.

A vádlott tevékenységét rendszeres haszonszerzésre törekedve fejtette ki, mert a kábítószerrel kapcsolatos tevékenységnek önmagában is ez volt a célja, és mert a vádlott oldalán is megjelent a rendszeres haszonszerzésre törekvés, mivel ennek révén mentesült a lakásbérlettel járó költségek megfizetésétől.

A vádlott fellebbezésében írtak - miszerint megnevezte a kereskedői tevékenységet irányító személyt - jelen cselekmény elbírálása körében nem bírnak jelentőséggel.

A bíróság a bűncselekményt a vád keretei között bírálja el, ebben az eljárásban a vádlott által megnevezett személlyel szemben nem történt vádemelés.

Ezen túlmenően az ügyészség a vádban sem állította azt, hogy a vádlott volt az adott tevékenység irányítója, ilyet a bíróság sem állapított meg, tehát a vádlott szerepével kapcsolatban nem került megállapításra olyan tény, ami befolyásolhatja a büntetéskiszabását.

Az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabás körében irányadó körülményeket részletesen számba vette és értékelte.

A súlyosító és enyhítő körülmények csupán kisebb módosításra szorúlnak az 56. BK vélemény alapján:

A különös visszaesői minőség önmagában nem súlyosító körülmény, mert ehhez az elkövetői minőséghez maga a jogszabály fűz büntetési tételkeretet emelő, a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét szigorító jogkövetkezményeket. A különös visszaesői minőség csak a többszörös (erőszakos többszörös) visszaesői minőség egyidejű fennállásakor értékelhető súlyosító körülményként (56. BK vélemény II.2. pont).

Az enyhítő hatású részbeni beismerő vallomás tekintetében a bíróság mellőzi a saját fogyasztás elismerésére történő utalást, mivel az egyébként sem nyert bűncselekményi értékelést. (II.11.) A fogyasztás, mint elkövetési magatartás ugyanis jelen esetben szubszidiárius a kereskedői magatartással.

Az enyhítő körülmények sorában az időmúlás szerepe kisebb súlyú, mivel az eljárás tartama nem haladta meg az adott ügykategóriára jellemző, szükségeszerű időtartamot (III.10.).

Az elsőfokú bíróság által kiszabott fő- és mellékbüntetés szükséges, arányos, ugyanakkor elégséges is a büntetési célok eléréshez.

Helyesen sorolta fel az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabás elveit és mutatott rá arra, hogy jelen esetben a konkrét bűncselekmény tárgyi súlya, az adott bűncselekmény kategórián belül nem jelentős.

A jelentős mennyiségre elkövetett kábítószer-kereskedelem büntettének a tág büntetési tételkerete lehetőséget teremt arra, hogy a kiszabott büntetést a bíróság a különböző elkövetések tényleges tárgyi súlyához igazítsa.

Jelen esetben - ahogy azt az elsőfokú bíróság is hangsúlyozta - a kábítószer mennyisége csak kisebb mértékben haladta meg a jelentős mennyiség alsó határát és a kereskedelem kevésbé veszélyesnek tekinthető drogokkal történt, amely kiegészíthető azzal, hogy az elkövetési idő tartama sem volt jelentős.

A cselekmény tárgyi súlyában megnyilvánuló ezen tényezők - figyelembe véve az elkövető társadalomra veszélyességét és az egyéb súlyosító és enyhítő körülményeket - nem indokolják a középértékhez igazított főbüntetési mérték alkalmazását és ez által az ügyészség által indítványozott jelentős súlyosítást sem.

Emellett a másodfokú bíróság a büntetés lényeges enyhítését sem látta indokoltnak.

A vádlott különös visszaeső, a vele szemben ugyanilyen cselekmény miatt alkalmazott hosszabb tartalmú szabadságvesztés nem érte el az egyéni visszatartó célját, így az annál lényegesen magasabb büntetés kiszabása e cél elérése érdekében indokolt.

Az enyhítést célzó védelmi fellebbezések sem vezethettek tehát eredményre.

Az elsőfokú ítéletnek a szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadság legkorábbi időpontjára, az előzetes fogvatartás beszámítására és a járulékos kérdésekre vonatkozó rendelkezései törvényesek.

Nem látott lehetőséget a másodfokú bíróság a Btk. 35. § (2) bekezdés alkalmazásával eggyel enyhébb végrehajtási fokozat megállapítására sem. A büntetés kiszabásánál irányadó körülmények között nem merült fel olyan körülmény, ami erre alapul szolgálhatott volna.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 23.B.1373/2017/26. számú ítéletét helybenhagyta [Be. 605. § (1) bekezdés].

Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú határozat meghozataláig előzetes fogvatartásban töltött idő a Btk. 92. § (1), (2) bekezdés alapján számította be a kiszabott szabadságvesztésbe.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 613. § (1) bekezdése és az 574. § (1) bekezdése alapján a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Budapest, 2018. november 14.

dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

dr. Fülöp Ágnes Katalin sk.
előadó bíró

dr. Halász Irén sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 23.B.1373/2017/26. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.117/2018/12. számú végzése folytán 2018. november 14. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2018. november 14.

dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Czibere Éva
tisztviselő